

„Laci egy pillanat alatt belépett a terembe, odaugrott a kampókat tartó táblához, és miután felfedezte a keresett karikát, már le is kapta, és indult kifelé a tetthelyről. Kint odafordult a társához, de ahogy a szemébe nézett, megszédült.

- Mi van? - kérdezte rémülten Nándor, és még éppen elkapta Lacit, nehogy elvágódjon.

- Nem... tudom... - Laci egész testében remegett.

Mellkasa hirtelen nagyon nehézé vált. Érezte, hogy a levegő olyan hirtelen fogyott el, mintha kiszippantották volna a tüdejéből, és ami bennrekedt, az ott is akar maradni. Bilincsként szorult össze a mellkasa, a szíve vadul kalapált. Ádámcsutkája fel és le ugrált, arca pillanatok alatt szederjes lett.

- Laci! - rázta meg Nándor, de látta, hogy barátja már nem is őt nézi.

- Őőőő... nem... kapooók... levegőőöt... - nyögte amaz.

Nándor pánikba esett. Egy perccel előbb még azért fohászzkodott, hogy ne jöjjön erre senki, főleg ne Zsuzsa nővér, de most minden porcikája segítségért könyörgött. Hang nem jött ki a torkából, csak néma sikoly. Megragadta barátját, és mivel annak teste kezdett elgyengülni, a hóna alá nyúlt.

Laci tekintete elhomályosult, tüdejéből egyre erősebb sípolás tört elő, kezei görcsbe rándultak.

Amikor nagy erővel megemelte a fejét, s nyakát megfeszítve próbált némi levegőhöz jutni, megjelent előtte a korábban látott férfi. Torzonborz haja most is ugyanúgy állt, arca egyik fele vértől vöröslött, a másik hófehér volt, koponyájának tetején kilátszott szürke agyveleje. A tekervények lüktettek; az épen feszülő erekből spriccelve távozott a vér. Ez a bíbor folyó szökőárként borított el mindent; sűrű, sötétbordó masszával terítette be a folyosó félhomályos és valamikor fehér csempével fedett falát.

Az alak hosszú és szinte már karmokban végződő ujjával Laci felé nyúlt. Mint egy folyton visszajátszott filmben, újra meg újra, határozott léptekkel sietett a fiúhoz, hogy megragadja. (Őt vagy a kulcsokat?) Mosolya, ami beillett vicsorgásnak is, szélesen húzódott szét. Hosszú nyelve ütemesen mozgott, hangját a fuldokló gyerek nem hallotta, egyszerűen csak tudta, mit mond.

- Add ide a kulcsokat... nem kell az neked!

- Neee... - zihálta Laci.

Tiltakozni próbált. Marka, amiben a fémkarikát tartotta görcsösen, megindult a férfi keze felé.

A sötét ruhában érkező ember már ott állt a két fiú között. Nándor ugyan ezt nem látta, csak azt, hogy a barátja keze megremeg, de tudta, hogy ami itt most történik, az nem egy sima asztmás roham. Megragadta barátja csuklóját, magához húzta, és kitépte ujjai közül a karikát. Ekkor valahonnan mélyről egy hatalmas üvöltés hallatszott, talán csak ők ketten hallották, de a sokktól (vagy valami mástól?) mindketten nekivágódtak a csempézett falnak. Laci nem bírta tovább, és miután kipréselte magából a „menj!” szót, összeesett.

»